

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie B. P.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lipca 2024 r.

wniosku skazanej o wznowienie postępowania

zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa 179/18

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 11 września 2017 r., sygn. akt IV K 214/14

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

1. odmówić przyjęcia wniosku B. P. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności;
2. pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie, wyrokiem z 11 września 2017 r., w sprawie o sygn. akt IV K 214/14, uznał B. P. winną popełniania przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § k.k. i wymierzył jej karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 50 zł każda. Dodatkowo Sąd ten orzekł wobec skazanej tytułem środka karnego obowiązek solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwoty 571 000 zł.

Na skutek rozpoznania apelacji obrońcy oskarżonej, wyrokiem z 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa 179/18, Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił częściowo zaskarżony wyrok obniżając karę orzeczoną wobec B. P. do 3 lat pozbawiania wolności.

Pismem z 17 maja 2024 r. B. P. złożyła wniosek o wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w Lublinie, sygn. akt IV KK 214/14, wraz z wnioskiem o wyznaczenie adwokata do sporządzenia wniosku. W treści wniosku skazana wskazała, że nowe dowody to wyroki Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim, pismo z B. S., z których wynikać ma, że V. i A. R. mieliby składać fałszywe zeznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanej o wznowienie wskazanego postępowania sądowego jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Wznowienie postępowania jest instytucją prawną należącą do kategorii nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Wznowienie postępowania może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią przepisu art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pismo skazanej nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania.

Należy mieć również na uwadze, że uprzednio, skazana składała już liczne wnioski o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. akt IV K 214/14, Sądu Okręgowego w Lublinie. Nadto, przedmiot objęty wnioskiem o wznowienie

postępowania Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa 179/18 (zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 11 września 2017 r., sygn. akt IV K 214/14) był również przedmiotem kasacji. Postanowieniem Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2020 r., w sprawie o sygn. akt III KK 253/19 oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

Będący aktualnie przedmiotem rozpoznania wniosek skazanej o wznowienie postępowania jest w istocie powielaniem wniosku obrońcy, do treści którego w sposób szczegółowy odniósł się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 lutego 2024 r., w sprawie o sygn. akt II KO 46/23. Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma potrzeby powielania argumentacji tam zawartej, zwłaszcza, że jest ona niezwykle precyzyjna, zaś z treści uzasadnienia postanowienia wynikają podstawy oddalenia wniosku, a tym samym jego niezasadności.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku należało odmówić jego przyjęcia, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. Odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania implikowała konieczność pozostawienia bez rozpoznania wniosku skazanej o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Wobec powyższego, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[PGW]

[ał]